

kapitalistiske Verden, at han selv hører med til Rækken af nuværende eller forhenværende storkapitalistiske Aktieselskabsdirektører.

Jeg ved ikke, hvorfor Ministrene eller de af dem, som gør noget saadant, finder Anledning til i særlig Grad at fremdrage rosende Breve, som er sendt til Etatsraad Glückstadt, og hvorfor man indignerer over disse rosende Breve. Jeg synes, det kan være ret ligegyldigt, hvad Folk i den Henseende har skrevet. Men hvis man endelig føler Trang til at blive indigneret over saadanne rosende Breve som dem, den tidligere Finansminister har sendt Etatsraad Glückstadt, synes jeg unægtelig, at man i mindst samme Grad maa indignerer over den endnu større Anerkendelse, som den nuværende Stats- og Finansminister ydede Glückstadt, nemlig da han den 9. Juli gik med til Rekonstruktion af Landmandsbanken og fortsat overlod Glückstadt Ledelsen af Landmandsbanken. Dette var i Virkeligheden en Tillidserklæring til Direktøren i Landmandsbanken, som man i høj Grad maa forbavses over kunde gives af Finansministeren. Og ikke mindre betegnende var i dette Forhold Ministerens Omtale af den afdøde Bankdirektør. De, der hørte Finansministeren forleden tale om Glückstadt, fik Indtrykket af, at Glückstadt nu ligefrem blev kanoniseret, blev stillet op som en hel Helgen, der havde gjort uhyre meget godt, og som Ministeren ikke havde Anerkendelse nok tilovers for — jeg ventede, at han havde sluttet med at foreslaa en offentlig Subskription til et Mindesmærke for den afdøde Etatsraad.

Ved den Kanonisering af Glückstadt, som Finansministeren saaledes følte sig foranlediget til, kom jeg ogsaa til at tænke paa Ministerens Hovedorgan, der jo nu og da har omtalt Glückstadt, og som navnlig for et Aars Tid siden betegnede det som noget nær en Forbrydelse overhovedet at have siddet i Bestyrelse sammen med denne. I det forløbne Aar er der jo sket forskelligt, som gør, at Regeringens Hovedorgan ikke kan optræde med den samme Foragt overfor dem, der har siddet i Stue sammen med Glückstadt. Nu sidder der jo i Ministeriet Folk, som har haft et adskilligt intimere Forhold til den afdøde Etatsraad end det at have siddet i Bestyrelse med ham. Saa

vidt gik det jo, at Regeringens Hovedorgan den 12. Oktober 1922, vendt imod dem, der gjorde Opposition, sagde saadant noget som, at „Kredsen om Glückstadt“ skal forholde sig rolig. Det var, den Gang da Englevingerne endnu sad paa den højtærede Udenrigsminister, ret farligt at have hørt til „Kredsen om Glückstadt“; nu, da de er pillet af, skal Bladet „København“ nok vogte sig for den Slags Fraser.

Men naturligvis, naar man saa tænker over, hvorfor Statsministeren holdt denne besynderlige Tale til Lovprisning af Glückstadt, kan man nok forstaa, at det gjaldt om at fremhæve alle Glückstadts gode Egenskaber, for at ingen skulde tro, at Finans- og Statsministeren under Samværet med ham var blevet smittet af de mindre gode Egenskaber, som han jo unægtelig ogsaa har haft.

Under den Forhandling, som har fundet Sted umiddelbart efter disse Ministertaler i forrige Uge, kom saa Vedtagelsen af den konservative Dagsorden, i hvilken der er en Passus, som taler om „de evige Krav om nye Oplysninger“. Nu synes jeg, at dette i sig selv er et underligt Udtryk, for ingen ved jo endnu, om det er evige Krav. „Evig“ er et Begreb, som man ikke ret vel saadan kan bruge i det daglige Liv. Men selv om vi stryger dette lidt uheldigt anbragte Udtryk, ved jeg ikke, hvad Meningen skal være med denne Linie, som staar i Dagsordenen, om disse Krav om nye Oplysninger. Det opfattes i den almindelige Bevidsthed som et Forsøg paa at standse Tilvebringelsen af Oplysninger, som et Forsøg paa at lukke af for de Oplysninger, som der trods Bankkommissionens omfattende Beretning fremdeles er Trang til, fordi denne Beretning ikke giver Oplysninger om alt. Og hvad enten Oplysningerne nu kommer frem paa den ene eller paa den anden Maade, saa kommer de jo efterhaanden frem, og det forekommer mig unægtelig bedre, om de, der raader over det Materiale, der indeholder Oplysningerne, gav Adgang til, at dette Materiale ogsaa i fuld Udstrækning kom til Offentlighedens Kundskab, saafremt det er offentlige Forhold, det drejer sig om; og alle de Forhold, der her er Tale om, store Aktieselskabsforretninger af forskellig Art i Tilknytning til Landmandsbanken, det er ikke private